

Arrest

nr. 187 795 van 31 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 24 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan de verzoekende partij wordt op 25 januari 2017 een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer: naam: B. C.,
[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te

~~begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 24/02/2017~~

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinéa 1 :

■ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Bovendien, zijn intentie om samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een datum vastgelegd is.

Volgens het administratief verslag beweert de betrokkene samen te leven met R. N. geboren op 15/03/1983 (Belg) op hetzelfde adres.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)

Preventieve maatregelen

~~In uitvoering van artikel 7*1/14, § 2, van de wet van 15 december 1980, worden aan de betrokkene de volgende preventieve maatregelen opgelegd:~~

~~Q zich aanmelden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de agent of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt _____ en / of;~~

~~Q een financiële waarborg, die de kosten van het verblijf en de verwijdering dekt, in bewaring geven bij de Deposito- en Consignatiekas, _____ en / of;~~

~~Q een kopie van identiteitsdocumenten overhandigen.~~

~~REDEN VAN DE BESLISSING: ""~~

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl. St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

2.3.1. Van een gebonden bevoegdheid is sprake *“wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een gebonden bevoegdheid uitsluit, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het woord “*moet*” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een beslissingsbevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Daarnaast bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Verder laat geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “*moet*” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “*kan*” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid lijkt uit te sluiten.

In zijn arresten met nummers 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest met nummer 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “*hogere*” norm wordt aangevoerd, doch ook onder meer uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting in het nationale recht vormt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is, zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° niet zo ruim als in de overige gevallen, deze in wezen discretionair is (cf. R.v.St. (Algemene Vergadering) nr. 192.198 van 2 april 2009, overwegingen 18-19).

2.3.2. Daarenboven moet er op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (R.v.St. nr. 207.325 van 13 september 2010). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; , R.v.St. De Vos, nr. 15699 van 5 februari 1973; R.v.St., *Bussiaux* nr. 17032 van 21 mei 1975). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast

door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De vraag of de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, raakt de grond van de zaak. Zo de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, zal de verwerende partij daarbij rekening moeten houden bij de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Het eventueel ongegrond zijn van het middel volstaat niet om, zonder grondig onderzoek van dit middel zelf, bij voorbaat te besluiten dat het beroep onontvankelijk is.

Daarbij moet bovendien worden opgemerkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten als dusdanig geen antwoord is op enige verblijfsaanvraag en kan de verwerende partij zich om de redenen hoger uiteengezet onder [2.3.1.] zich ervan onthouden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten vereist aldus in elk geval een beoordeling van verzoekers situatie, onder meer in het licht van de belangen vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat zonder meer en automatisch een nieuw bevel zal moeten worden afgegeven. De verzoekende partij heeft wel degelijk belang bij het verdwijnen van het bestreden bevel uit het rechtsverkeer.

De exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

“Eerste en enig middel:

- Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het artikel 8 EVRM ;
- Schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van het artikel 20 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;

4.1.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).”

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.”

“Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een enorme impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoeker.

Daarentegen neemt het bestuur de ingrijpende beslissing zonder de nodige zorgvuldigheid en zonder afdoende motivering.

De motivering is niet in rechte en in feite evenredig met het belang van de beslissing voor de verzoeker. Zo werd geen rekening gehouden met de steun die verzoeker biedt aan zijn vriendin N., die kampt met ernstige gezondheidsproblematiek en om die redenen een abortus heeft moeten ondergaan.

4.2.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt in zijn beslissing kortweg dat “de betrokkene niet in het bezit is van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie” (zie stuk 1). Nergens blijkt evenwel uit de beslissing dat de gemachtigde op een niet disproportionele wijze rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoeker en het belang hiervan heeft afgewogen ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker kan uit de beslissing niet opmaken waarom zijn recht op bescherming van het gezinsleven met zijn partner ondergeschikt zou zijn aan het belang om hem te dwingen het grondgebied te verlaten. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt louter dat de verzoeker vanuit Tunesië contact kan houden met zijn partner terwijl zij in België een effectief gezin vormen.

Immers, verzoeker heeft een verklaring tot wettelijk samenwoning ingediend. Ondertussen werd de registratie wettelijke samenwoning geweigerd op datum van 8 februari 2017. Het spreekt echter voor zich dat verzoeker de weigering zal aanvechten om de wettelijk samenwoning alsnog te realiseren. Indien verzoeker het land dient te verlaten, zal hij zich in de onmogelijkheid bevinden om zich afdoende te verdedigen. De kans op slagen van het beroep tegen de weigering van de wettelijke samenwoning wordt hierdoor ernstig gehypothekeerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken kon de weigering niet voorspellen, doch de verklaring van wettelijke samenwoning werd voorgelegd, waardoor DVZ hiermee zorgvuldiger had kunnen mee omgegaan en de procedure had kunnen afgewacht hebben. Het bevel om het grondgebied te verlaten ontnemt verzoeker dienaangaande zijn recht op verdediging over een zaak dat hem nauw aan het hart ligt.

Verzoeker ziet niet in hoe hij zijn vriendin dient achter te laten die hulpbehoevend is, daarbij zijn verdediging voor de registratie van de wettelijke samenwoning aan te vechten. Verzoekers verschijning maakt deel uit van een goede rechtsbedeling. Het is een procedure bij uitstek om persoonlijk te verschijnen.

Met andere woorden, de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt expliciet dat de verzoeker niet persoonlijk mag verschijnen voor de familierechter, wat door de rechter wordt gevraagd en door de wetgever wordt opgelegd.

Hierdoor is hij in zijn rechten van verdediging geschonden. De verzoeker en zijn partner worden in hun bewijsrecht gekortwiekt.

Bovendien is het moeilijk voor de familierechter om een samenwoning hangende de beroepsprocedure vast te stellen als de samenwoning de facto reeds ongedaan gemaakt werd door de Dienst Vreemdelingenzaken ingevolge een gedwongen opsluiting én verwijdering.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat doelbewust in tegen het natuurlijke procesverloop en schendt de rechten van verdediging, welke gewaarborgd worden in artikel 6 E.V.R.M.

4.3.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.
Dit is in casu niet gebeurd.

Nergens blijkt uit de beslissing dat de gemachtigde de beslissing heeft getoetst aan het gezinsleven van de verzoeker. Er werd alleen een algemene vage formulering genoteerd die niet ingaat op de specifieke noden van het gezin.

De verzoeker woont reeds lange tijd samen met mevrouw R. N., geboren op datum van 15/03/1983, te (...).

Deze omstandigheden werden vaag in beoordeling genomen in de bestreden beslissing, hoewel deze gegevens de Dienst Vreemdelingenzaken niet onbekend zijn. Verzoeker woont wel degelijk samen op hetzelfde adres met zijn partner. Bovendien was de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte van de intenties van verzoeker en zijn vriendin, om een verklaring tot wettelijke samenwoning af te leggen. Dit wordt nog eens beschreven in de bestreden beslissing.

“Volgens het administratief verslag beweert de betrokkene samen te leven met R. N. geboren op 15/03/1983 (Belg) op hetzelfde adres.”

Hoe het ook zij, de Dienst Vreemdelingenzaken was op de hoogte van het gezinsleven maar heeft dit gezinsleven niet naar behoren betrokken in de bestreden beslissing van uitwijzing.

4.4.

Het bestreden bevel is genomen in uitvoering van het art. 7 van de Vreemdelingenwet (Vw.), dat bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Evenwel stelt het art. 74/13 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat het bestuur rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De bestreden beslissing valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling.

Er werd geen enkele rekening gehouden met het feit dat de verzoeker hier een waarachtig gezinsleven heeft op ons grondgebied.

- Nochtans kon de Dienst Vreemdelingenzaken niet anders dan op de hoogte zijn van dit waarachtig gezinsleven dat de verzoeker heeft met zijn partner mevrouw R.

- Betrokkenen hebben net omwille van hun waarachtig gezinsleven een verklaring tot wettelijk samenwoning afgelegd bij de ambtenaar van de burgerlijke stand (zie stuk 2).

De schoonmoeder van verzoeker heeft alsnog een verklaring opgesteld. Hierbij is duidelijk dat verzoeker de steun en toeverlaat is voor N. R.

Er dient dus vastgesteld te worden dat de verzoeker en zijn partner reeds geruime tijd daadwerkelijk een gezinsleven hebben, en gezien de huidige wettelijke samenwoning verklaring met als doel hun gezinsleven verder te bestendigen.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat in haar beslissing nochtans volledig voorbij aan dit gezinsleven.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft evident kennis van het gezinsleven met verzoekers partner.

Al deze elementen zijn anterieur aan de bestreden beslissing en waren gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Enkel de samenwoningverklaring is een element van na de bestreden beslissing, maar het is tegelijkertijd wel een bewijs van de wil om het gezinsleven te bestendigen.

4.5.

Het gezin wordt gevormd door verzoeker en zijn vriendin. Verder heeft verzoeker geen familie in België. Reeds jaren zijn beiden louter op elkaar aangewezen. Verzoeker neemt reeds een lange tijd de zorg van zijn partner op zich. N. R. heeft immers ernstige medische klachten. Mevrouw R. is het slachtoffer van chronische vermoeidheid en ernstige depressie. Verzoeker en zijn partner, mevrouw R., waren in blijde verwachting van hun eerste kind. Door de medische gezondheidssituatie werd de zwangerschap onderbroken in de dertiende week.

Abortus is in België toegestaan tot 12 weken zwangerschap. Daarna kan abortus alleen nog worden uitgevoerd in bijzondere gevallen. Hieronder verstaat men dat het uitdragen van de zwangerschap een ernstig risico inhoudt voor het leven van de vrouw of indien blijkt dat het kind zal lijden aan een ongeneeslijke kwaal.

Het verlies van het kind was een zware klap voor N. R. en verzoeker. Door de medicatie dat mevrouw R. dient te nemen, samen met de chronische vermoeidheid syndroom waaraan ze lijdt, zal haar kinderdroom helaas niet uitkomen.

Verzoeker heeft zijn partner opgevangen en haar gesteund in deze moeilijke periode. De partner van verzoeker verklaart immers ook dat zonder verzoeker, het allemaal ondraaglijk zou geweest zijn. Het verdriet is enorm, de liefde nog groter.

Het dient dan ook niet te verwonderen dat het hier om een extreem hechte, diepgewortelde band gaat tussen betrokken partijen.

Door het wegnemen van een inwonende, zorgverstrekkende partner wordt niet alleen de band aangetast, de hoeksteen van het gezin wordt gesloopt en in casu is er zelfs geen sprake meer van een gezin.

Een dergelijke inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielieven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

Artikel 8 E.V.R.M. gebiedt de lidstaten respect te hebben voor het gezins- en familieleven en volgens artikel 3 E.V.R.M. kan niemand onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

De Dienst vreemdelingenzaken heeft in haar beslissing geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker, noch met de medische hulpverlening die verzoeker biedt aan zijn partner.

Wanneer de verzoekende partij op een gedwongen wijze wordt gerepatriëerd naar zijn land van herkomst, wordt niet alleen de relatie tussen verzoeker en R. N. ernstig op de proef gesteld, maar wordt tevens het leven van verzoekers' partner op het spel gezet.

Een dergelijke duur kan niet worden beschouwd als een aanvaardbare, voorzichtige handeling. Schendingen van artikel 8 E.V.R.M. en artikel 3 E.V.R.M. zijn aldus nakend.

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke afweging niet heeft gemaakt.

Zoals reeds gesteld, artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig. Dit blijkt duidelijk uit de zorg die verzoeker biedt aan zijn partner niet in overweging werd genomen.

Art. 74/13 Vw. stelt zeer duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht is om rekening te houden met het gezinsleven.

De bestreden beslissing is dus geenszins te verzoenen met de hogere rechtsnorm volgende uit het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), dat luidt als volgt:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”
- Het art. 8 EVRM beschermt het gezins- en familieleven, gezien de feitelijke omstandigheden kan in casu geenszins het familieleven worden betwist.

Hoewel wordt verwezen naar artikel 8. EVRM, past de Dienst Vreemdelingenzaken dit niet toe.

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr.27.844) dd. 27/05/2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 46.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639) .”

Uit bovenstaande motivering, dient geconcludeerd te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken ervan uitgaat dat verzoeker bewust de situatie zou hebben gecreëerd om gerechtigd te zijn op een verblijfstitel. Dit is resoluut onredelijk en onwaar. Verzoeker heeft wel degelijk een gezin die hij bevestigd wenst te zien door de verklaring betreffende wettelijke samenwoning af te leggen.

Het respect voor art. 8 EVRM in hoofde van de staat is niet enkel een negatieve verplichting, maar houdt ook een positieve verplichting in (Marckx et Johnston : EHRM, 13 juni 1979, Marckx/Belgique, serie A, nr. 31, p. 15; EHRM, 18 december 1986, Johnston/Ierland, serie A, nr. 112, p. 25.), (EHRM, 22 juni 1989, Eriksson /Zweden, serie A, nr. 156; EHRM 23 sept. 1994, Hokkanen/Finland, serie A, nr 299-A).

Inmengingen op het art. 8 EVRM kunnen enkel gebeuren wanneer deze voorzien zijn in de wet en noodzakelijk in een democratische samenleving.

Hieromtrent dient een belangenafweging te gebeuren (EHRM, 5 februari 2002, Conka / Belgique, § 83). De bestreden beslissing motiveert geenszins welke belangenafweging werd gemaakt of waarom de bestreden beslissing art. 8 EVRM niet zou schenden.

Dit blijkt duidelijk uit de vage motivering die geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie en bijzondere omstandigheden waarin verzoeker zich in bevindt.

4.7.

In het arrest nr. 156 153 van 5 november 2015, bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er inderdaad een zekere belangenafweging moet worden gemaakt in het licht van artikel 8 EVRM.

De Raad stelde als volgt in haar motivering :

“Immers, door de elementen van deze belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.”

Het is duidelijk dat in casu uit de beslissing op geen enkele manier valt af te leiden op grond waarvan ze werd genomen, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die

gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

4.8.

Het recht op een gezinsleven wordt geschonden.

Dit recht op een gezinsleven is nochtans gewaarborgd in het artikel 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

De Dienst Vreemdelingenzaken staat het gezinsleven niet alleen in de weg, de Dienst Vreemdelingenzaken ontnemt de verzoeker de kans om zich te verdedigen tegen de weigeringsbeslissing met betrekking tot de registratie van de wettelijke samenwoning genomen door de Stad Gent.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt zonder meer de motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, het art. 7 en het art. 74/13 Vw., het art. 8 EVRM en de artikelen 7, 20 en 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

De bestreden beslissing van uitwijzing dient dan ook te worden vernietigd."

3.2. Verzoeker geeft zelf in zijn middel een uitgebreide theoretische uiteenzetting van de door hem aangevoerde rechtsregels. Deze uiteenzetting kan hier worden beschouwd al hernomen door de Raad. Waar verzoeker de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat hij de motieven kent nu hij deze inhoudelijk betwist. Aldus is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht en wordt er geen schending van aannemelijk gemaakt.

Verzoeker voert als concrete grief aan dat hij uit de bestreden beslissing niet kan opmaken waarom het recht op bescherming van een gezinsleven met zijn partner ondergeschikt is aan het belang van de verwerende partij hem te dwingen het grondgebied te verlaten en dat de bestreden beslissing louter stelt dat verzoeker vanuit Tunesië met zijn partner contact kan houden.

De verwerende partij wijst er in de nota echter terecht op dat het bestreden bevel genomen is op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, in welk geval zij er in beginsel toe verplicht is een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, na te hebben vastgesteld dat de vreemdeling niet over de vereiste documenten beschikt. Verzoeker betwist niet dat hij geen houder is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, noch duidt hij in het middel een formele rechtsregel aan die verbiedt dat in die omstandigheden een bevel wordt afgegeven wanneer hij een verklaring van wettelijke samenwoning aflegt.

Waar verzoeker verder de schending van zijn gezinsbelangen aanvoert, in het licht van artikel 8 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motivering en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dient te worden nagegaan of deze gezinsbelangen *in casu* van aard waren alsnog te verhinderen dat aan de verzoeker een bevel werd afgegeven.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoeker klaarblijkelijk uitgaat van een gedeeltelijke lezing van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat hij voorhoudt, motiveert de bestreden beslissing met betrekking tot het gezinsleven: *"dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven."* Er wordt verder op gewezen dat verzoekers *"intentie om samen te wonen hem niet automatisch recht op verblijf [...] geeft"* en dat verzoeker *"naar zijn land [kan] terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een datum vastgelegd is."* (sic)

Aldus heeft de verwerende partij niet gesteld dat verzoeker het contact met zijn partner diende te onderhouden vanuit Tunesië, doch dat de scheiding tijdelijk is en dat het gezinsleven kan worden verdergezet wanneer een datum voor de wettelijke samenwoning is bepaald. In de bestreden beslissing wordt verder dan ook besloten dat *"een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM."*

Waar verzoeker aanvoert dat deze belangenafweging in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, merkt de Raad op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te

verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Betreft het, zoals *in casu*, een situatie van eerste toelating – aan de verzoekende partij wordt immers geen bestaand verblijfsrecht ontnomen – dan geschiedt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM, maar moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/Verenigd Koninkrijk*, § 37). Het betoog van de verzoekende partij aangaande het tweede lid van voormeld artikel 8 is dan ook niet dienstig.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, *Antwi e.a./Noorwegen*, § 89).

Verzoeker voert in dit verband aan dat zijn samenwonende vriendin hulpbehoevend is, reeds jaren op hem is aangewezen, zij ernstige medische klachten heeft en lijdt aan chronische vermoeidheid en aan een ernstige depressie. Hij betoogt ook dat omwille van haar gezondheidssituatie de zwangerschap werd onderbroken in de dertiende week, hetgeen enkel toegelaten is in uitzonderlijke gevallen.

Verzoeker wijst er in dit opzicht ook op dat zij een verklaring van wettelijke samenwoning indienden op 12 december 2016 en de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van de bestreden beslissing op 25 januari 2017 niet reeds kon weten dat de ambtenaar van burgerlijke stand op 8 februari 2017 een weigeringsbeslissing zou nemen.

De Raad dient evenwel op te merken dat verzoeker op dit punt zijn toevlucht neemt tot algemene beweringen. Uit de verklaringen in het administratief dossier blijkt dat verzoeker slechts korte tijd voor de verklaring van samenwoning eind 2016 bij zijn vriendin introk. Daarnaast blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker nog in 2013 een verklaring van samenwoning aflegde met een andere persoon, dewelke eveneens werd geweigerd. Dat zij beiden reeds “*jaren louter op elkaar zijn aangewezen*” en dat verzoeker met betrekking tot de depressie en het chronisch vermoeidheidssyndroom “*reeds een lange tijd de zorg van zijn partner op zich neemt*”, wordt door verzoeker dan ook niet aannemelijk gemaakt. Daarenboven blijkt uit de stukken van het administratief dossier ook dat verzoekers vriendin kan steunen op de financiële en morele steun van haar moeder. Gelet op deze elementen, daarmee ook rekening houdend met het feit dat verzoeker en zijn vriendin ook bij een tijdelijke terugkeer contact kunnen houden via moderne communicatiemiddelen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat *in casu* de verwerende partij ten onrechte zou hebben nagelaten een positieve verplichting in aanmerking te nemen.

Staten hebben het recht om te vereisen van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben

geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland*, § 101 en EHRM, 9 oktober 2012, *Djokaba Lambi Longa/Nederland*, § 81). De verzoekende partij toont met haar beknopte betoog niet aan dat haar partner haar niet tijdelijk zou kunnen vergezellen, noch toont zij aan dat een eventuele tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, haar gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook geenszins concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing voormeld artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Verzoeker voert verder nog aan dat hij een beroep heeft ingediend tegen de weigeringsbeslissing van de stad Gent om de wettelijke samenwoning te registreren. Ter terechtzitting legt verzoeker aanvullende stukken neer, waaruit blijkt dat de zaak door de familierechtbank te Gent zal worden behandeld op de terechtzitting van 19 oktober 2017. Verzoeker voert daarbij aan dat, met het oog op een zinvolle bewijsvoering, zijn aanwezigheid vereist is.

De Raad merkt dienaangaande op dat uit de debatten ter terechtzitting is gebleven dat, hoewel het bestreden bevel 24 februari 2017 vermeldt als uiterste datum voor het vrijwillig vertrek, verzoeker actueel nog steeds op het grondgebied verblijft en er te zijnen aanzien geen maatregelen werden genomen met het oog op een gedwongen verwijdering. Bovendien kan verzoeker overeenkomstig artikel 74/14, §1, tweede en derde lid, van de vreemdelingenwet bij de verwerende partij een gemotiveerd verzoek indienen teneinde, met het oog op de verdediging van zijn familiale belangen, hem een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten toe te kennen.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT